

Byltén I

Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti
Ročník VII/1 31. října 2001 5 Kč

Milí čtenáři,

dostává se ti opět té převeliké cti spočinout zrakem na tvém oblíbeném literárním skvostu.

Menší prodleva způsobená problémy technického charakteru zapříčinila, že dostáváš svůj Byltén až teď. Za to se ti vedení redakce samozřejmě převelice omlouvá a slibuje, že se pokusí, aby se to již neopakovalo. Zaroveň ti přejeme velmi příjemné počteníčko, nejlépe doplněné společností oblíbeného moku, bez něhož by nepochybně nebylo ideálního čtenářského prostředí. Přisedni tedy a začti se zavzpomínej na radostné chvíle strávené s přáteli a lihovinou v dobách nedávno minulých.

Redakce

Z OBSAHU

Pod křídly perutě

2 Slovo má náčelník

10 Chrást 2000

12 Haló, haló! Slyšte P P P P Pčkaři!

13 Pivní pohár HORSTA SIEGLA

16 Zvířecí koutek

Z českých sudů a hájů

9 Krátce ze života piva

Kam peří nedolétne

3 Po stopách Jana Švermy aneb všeho s Mírou

5 Z deníčku téměř padesátiletého jinocha

6 Skalní hrady 2000

Příloha de Byltén

I Z Operních novin

II Svérázný rybolov

III Pravidla pokojového golfu

IV Farmer sutra

Slovo má náčelník

Vážení a milí pivaři,

Je tomu již 7 let co se pár pivuholdujících studentů z katedry dějepisu na PedF UK rozhodlo víceméně z recese založit První pražskou pedagogickou pivní perut' - PPPPP. Prvotní myšlenka vznikla na památné exkurzi v Holubově pořádanou již výše zmíněnou naší skvělou katedrou dějin a slavnostní založení proběhlo v místech Baráčnické rychty dne 18. 10. 1994. Za ta léta výrazně narostl počet členů a příznivců našeho pětipéčka, sdružení, jehož hlavním posláním bylo, je a bude konzumace jakéhokoliv kvalitního piva v neomezeném množství. Navíc se přímo PPPPP nebo její řádní členové výrazně angažovali a angažují také v mnoha mimohospodských aktivitách jako např. organizace plesu PedF UK, vydávání sborníku *Marginalia historica*, vlastního časopisu *Byltén* či aktivní činnosti v akademickém senátu na naší fakultě. Z původně malého hospodského sdružení se vyvinula uznávaná studentská organizace.

V čele PPPPP je od jejího založení Náčelník, jenž pokud mu to zdraví dovolí má vydržet ve funkci až do 5. ročníku, ve kterém předá funkci svému nástupci. Ten je volen Předsednictvem PPPPP (tolik krátký exkurz ze stanov PPPPP).

K této situaci došlo právě letos, a proto proběhla dne 3. října t.r. v restauraci Na Palubě dramatická a pro mnohé i jaterně náročná volba. Výsledek hlasování předsednictva PPPPP mě tak zavazuje, abych nezklamal důvěru ve mě vloženou a byl alespoň tak dobrým náčelníkem, jako byli moji tři předchůdci. Zejména odstupujícímu Náčelníkovi, tajemníkovi a pokladníkovi bych chtěl touto cestou poděkovat za vše, co pro dobrý chod PPPPP vykonali. I já a spolu se mnou celé Předsednictvo se budeme snažit, aby i budoucí Náčelník převzal z našich rukou dobře fungující organizaci jakou je PPPPP dnes.

Nechtěl bych tvrdit, že vše v PPPPP funguje výborně a že vše, co se vykonalo, se povedlo na 100%. Mnozí z vás si určitě myslí, že by se řada věcí dala dělat jinak. Jakožto nový Náčelník vám mohu slíbit, že omlazené Předsednictvo bude nakloněno konstruktivní debatě, připomínce a nápadům vzešlých od jakéhokoliv řádného člena PPPPP. Redakční rada *Bylténu* jistě ráda přivítá i vaše příspěvky do našeho oblíbeného časopisu. Aktivní účastí za další rozvoj PPPPP !!!

Na závěr bych vám rád popřál, aby jste se na všech akcích PPPPP vždy dobře bavili, dopřáli si lahodného pivního moku v co největší míře a odreagovali se tak od náročného studia a problémů běžného života. Dále bych vám do budoucna rád popřál krásná rána bez hlavobolu a jiných nepříjemných pocitů. Tím se s vámi loučím.

Petr Mikeska - Náčelník

Po stopách Jana Švermy aneb všeho s Mírou

Ve znamení kvapně se blížících prázdnin jsme se přihlásili na slibně vyhlížejší exkurzi pořádanou mgr. Kalouskem, jejímž hlavním dějištěm měly být holé hřebeny Nízkých Tater. Po reklamním úvodu proneseném samotným pořadatelem "že se exkurze bude konat v režimu - co si kdo nese na zádech, to má" nastal menší exodus přihlášených děvčat.

Jsouc takto zredukováni jsme se sešli v počtu deseti kusů v pátek 23.6. v 2100 na Hlavním nádraží plni očekávání a s trochou obav o nepříliš příznivých prognózách o počasí. Dorazili kupodivu všichni přihlášení a i vlak se objevil v nečekaně příznivou dobu, což se u spojů směřujících na východ příliš často nestává. Zde nás čekalo velmi příjemné překvapení v podobě lehátkového vozu, který měl tu čest nésti nás ve svých útrobách.

Cesta ubíhala poměrně bez problémů a i sklerotický průvodčí nám vrátil po nějaké době přemlouvání cestovní doklady, takže jsme měli naději i na cestu zpět. Pečlivě připravené zásoby lihovin zachvátila nicota ještě daleko příjezdem ke slovenským hranicím a my starší jsme tak poznali, že přítomní studenti prvních ročníků (kterých zde byla většina) představují dobrý materiál pro 5P.

Banská Bystrica, která byla naším výchozím bodem, nás přivítala tichou

pohodou provinčního města a neskutečně pomalou a nepružnou obsluhou místních restauračních zařízení. Po tradiční návštěvě muzea SNP a jiných (přilehlých) restaurací jsme se pod hrozbou deště přesunuli do sedla nad Donovaly, odkud jsme nastoupili slíbenou odysseu.

Počasí nám vcelku přálo - nesněžilo... rovněž zprávy o lokálním rozšíření medvědů nebyly příliš nepříznivé a tak jsme tedy vyrazili častování pouze jemným deštěm v naději, že přece musí někdy přestat. Cesta se příjemně vinula stále nahoru a tak jsouc obtěžkáni 15 až 25 kilogramovými batohy jsme se měnili v mobilní zásobníky soli. Když jsme se konečně vydrápali do kýženého sedla přestalo na chvíli mrholit a my se po domluvě s jinými turisty z Bratislavy rozdělili o jejich místo na stanování v lese. Tady se projevil smysl pro historickou rekonstrukci několika studentů z prvních ročníků, kteří se rozhodli ignorovat rozkaz o avizovaném ubytování ve vlastních stanech a vybalili si záhadně vyhlížejší celtu po vzoru ne tak dávno zde bivakujících partyzánů.

Nedělní ráno nás přivítalo velmi nehezky a na rozdíl od včerejšího mrholení nabral déšť znatelně na síle a pravidelnosti. Přes tuto nepříliš potěšující výchozí pozici jsme vyrazili vstříc očekávanému dobrodružství. Vedeni neoprénově oděným mgr. Kalouskem jsme se začali drápat na hlavní hřeben, po němž jsme měli pochodovat následující dva dny. K všudypřítomnému dešti se za krátkou chvíli přidala i hustá mlha a nakonec i

pořádný vítr. Viditelnost, v této nadmořské výšce jindy takřka neomezená, klesla na minimum a i teplota dosáhla nehumáních 3°C. V tomhle takřka prototypově špatném počasí jsme maširovali po hřebeni celých 7 hodin, než vedení rozhodlo, že to tak přes veškerou snahu nejde dál. Všichni byli promočení až do roucha Adamova a to i včetně obsahů batohů a také naděje na suché spaní se rýsovala v horizontu následujících tří dní až někde na daleko konci. To nepochybně rozhodlo o operativní změně kurzu do nižších nadmořských výšek a hlavně do civilizace. Ne, že by nás už nelákala představa třídeního vlhkého brlohu, doprovázeného mručením oněch avizovaných huňatých "mazlíčků", ale přesto sucho bylo sucho. Přes toto veliké takřka hamletovské dilemma bylo šalamounsky rozhodnuto sestoupit dolů zpět do o poznání "sušší" civilizace. Ta nás přivítala velmi přátelsky v podobě malé vesnice se dvěma hospůdkami a penzionem, kde se nám podařilo, po menším ukecávání majitele, se ubytovat. Večer, stejně jako potom všechny následující, probíhal ve znamení vhodně zvoleného restaurantu.

V pondělí jsme se přesunuli místním autobusem do Ružomberoku, kde jsme mimo jiné měli možnost spatřit i velmi váženou a opečovávanou Hlinkovu sochu. Odtud pak železným ořem do Liptovského Mikuláše, který se od toho dne až do odjezdu (což jsme ovšem tehdy ještě netušili), stal naší základnou. Stačilo jen vyrazit do města ...

Úterní návštěva Dámenovských jeskyní proběhla v klidu, až na to, že někteří jedinci ducha mdlého vyrazili do ledové jeskyně v kra• asech a triku, takže ostatní se seznámili s jejich zubní interpretací morseovky místo výkladu pohledné průvodkyně. Také odpoledne strávené v Jánošíkově muzeu a hlavně v osvědčené hospodě u Corgoně, proběhlo bez incidentů a exkurze zde byla oficiálně, fakticky, fyzicky i finančně ukončena.

Odjezd nočním vlakem proběhl bez problémů a už se do našeho vagónu nikdo nedobýval, takže jsme do Prahy dorazili jen s tradičním hodi- novým zpožděním.

Sice nás mrzelo, že jsme hřebeny Nízkých Tater ani jednou nezahlédli, a tak většina z nás netuší, po čem jsme se to tehdy vlastně drápali... přesto ale musím říct, že exkurze byla super... a všeho bylo s Mírou

Jean de Napivo

POZVÁNKA DO KINA

Na plátnech našich kin se v brzké době objeví nový český film s erotickým nádechem. Má se jednat o volné pokračování filmu režiséra Jana Hřebejka a objeví se pod výmluvným názvem "Šukali léta".

Jean de Napivo

Z DENÍČKU TÉMĚŘ PADESÁTILETÉHO JINOCHA (EXKURZE ZÁŘÍ 2000)

Den první - 8.9.2000 (pátek)

Výčepní na Rychmburce je divný pták. Pivo točit neumí, zato ke svým štamgastům, obyvatelům hradního Domova důchodců se chová s vybranou pozorností. K lepšímu trávení jim v restauraci pustil televizi, kde právě vysílali instruktážní pořad o stařecké rakovině. Sotva představení skončilo, přistoupil ke kouzelné bedýnce a vypnul ji. Několik dědoušků nespokojeně zavrčelo. Jejich protesty však rázem zlomil pohřební automobil, který v pravý okamžik zaparkoval na hradním nádvoří. Dobrotivý guru F. P. nezapřel porozumění pro své generační vrstevníky a jednomu z nich věnoval cigaretu.

Den druhý - 9. 9. 2000 (sobota)

Po prohlídce Litomyšle si B.Z., zvaný Medvídek z Bogoty, vynutil návštěvu Růžového paloučku a podobizně i průjezd kolem vesnice Václavky. Pan řidič, který se jmenuje Jiří Beran, ale já ho stále oslovuji "pane Veselý", se nad touto podivností už ani nepozastavuje. Tuší, že budou následovat další. Naštěstí bydlí na pokoji sám, a tak je ochuzen o další zážitky... Hned po večeři mne katolické křídlo výpravy pozvalo na mejdán. Vlezl jsem tedy kolem osmé hodiny na pokoj č. 7, symbolizující boží přízeň, a rázem ustrnul. Mé zraky spatřily čtyři postele a na každé

z nich studentku. Všechny ležely na břiše, mlčely a listovaly si v knize. Uprostřed místnosti na koberci stála otevřená flaška Pražského sklepmistra /sic!!!/, nedotčená jak virgo intacta. Rychle jsem se vytratil a tiše zavřel dveře.

Útulek mi poskytl plácek před restaurací, kde posedával letitý F.P. v družné zábavě s místními fotbalisty, náležitě rozparádanými vítězstvími Dolního Újezda (název vsi, v níž vegetujeme) nad nějakou sousední obcí v poměru 4 : 1. Na stole mezi lavicemi voněl pstruh, vršily se nakrájené zelené papričky a k zakousnutí lákal i čerstvý chléb. "Ty vole, profesore, prej si docent," zahulákal fotbalista. "Vyhráli jsme, tak si dej pstruha, ty vole!" Nemusel mě dvakrát pobízet. Hrábnul jsem rukou po rybě, pronášeje zároveň upřímně: "To víš, ty vole, že si dám... a papričky taky." Sportovcům to zjevně imponovalo: "Ty vole, docente, jsi dobrej kluk, vezmi si ještě, já ti pak koupím dalšího." Nášupu už jsem se nedočkal. Hoši si začali vyčítat, kdo měl komu přihrát, až se málem porvali. Mého hostitele pak odtáhla domů jeho manželka. Petra M., sledující dojemné výjevy z okna, se málem potrhala smíchem.

Den třetí - 10. 9. 2000 (neděle)

Guru F.P. vzpomínal v potštejnské kapli na mládí. Vzpomínka na znovuvysvěcení objektu jej zdrtila natolik, že se dal cestou pokání a zázraků. Celý večer oživoval utopené mouchy. Tvrdil přitom, že je druhý Kristus.

Den čtvrtý - 11. 9. 2000 (pondělí)

Potvrzuji: Guru F.P. je opravdu druhý Kristus. Dnes ráno vstal z mrtvých. A sám. Na Bohdana a Pospu to už přišlo (na paní Vlnasovou ještě ne). Nutili pana Veselého vulgo Berana, aby projel vesnicí Trstěnice, kudy kdysi vedla známá středověká stezka. Asi po hodině hledání obec konečně našli. Odpoledne se Vítovi V. nelbil hrad Skály. Prý už si dovoluji moc, když tahám lidi na kopce, kde žádný hrad nikdy nestál...

Večer proběhl smutně. Na jeho začátku mi F.P. s Pospou zničili náramek u hodinek. K láhvi archivního vína, které jsem zakoupil v boskovické vinotéce za 250 Kč /sic!!!/, slíbil guru F.P. přinést lososa. Na stůl ale položil tuňáka a ještě k tomu, jak pravil Pospa, strouhaného. "To už je moc," přisadil si jinak všežravý Medvídek. "Salám měl tak tučný, že jsem mu kvůli tomu musel v noci vypít půllitr rakije." Tuňáka nikdo z gurmánů nejedl, u studentského stolu se však po něm zaprášilo. Guru se zprvu rozčilil (nikdo z nás prý od něj k žrádlu a pití už nic nedostane) a poté odvrhl i falešnou masku náhradního Krista. Výsledkem jeho vrozené pomstychtivosti byl udavačský dopis, adresovaný Kačence /sic!!!/ Ch. Naštěstí se brzy ztřískal a dopis zmizel v Medvídkově kapsáři.

Den pátý - 12. 9. 2000 (úterý)

Nejtěžší turistická akce, průchod kaňonem Doubravky, trasa, již nejstarší členové katedry zdolali jedině zásluhou doprovodu mladých asis-

tentek. Na konci nejtěžšího úseku ke mně zpocený guru F.P. pronesl gnómičká slova: "Vymyslet blbost dokáže každý, realizovat blbost dokážeš ty, ale jít šest kilometrů navíc jen proto, abych viděl okno, ze kterého blil před dvaceti léty Hojda, to může napadnout jen Bohdana."

Cíl v Praze je pro všechny vysvobozením, i když na mě nikdo nečeká s pugétem čajových růží. Jen pan řidič Beran (či Veselý?) stojí před autobusem a říká dvěma studentkám: "Víte, já už jsem vozil kdysi profesory, ale ti mluvili slušně, neřvali a nesmáli se jako šakal..."

Velký Gatsby

Skalní hrady 2000

Jsou momenty v lidském životě, pro které se jenom těžko hledají slova. A právě obyčejných pět zářijových dní mi připadlo jako jeden takový moment, který se vám nyní pokusím ze svého pohledu popsat. Když jsem se dozvěděl, že tuto exkursi povede mgr. Ferstl okomentoval jsem to třemi slovy: "ty vole, armagedon...". Přesto jsem v sobě našel dost odvahy a pozvedl tužku k zápisovému archu. Že jsem se ve svém hodnocení nemýlil, se prokázalo hned na začátku celé akce.

Někteří z účastníků totiž zaváhali a neuposlechli mojí rady, aby alespoň týden před touto akcí relaxovali a tak

přišli na místo srazu jen pár minut potom, co se zavřely brány jejich oblíbených nočních podniků, bylo totiž před sedmou ráno.

Nic zvláštního se až do našeho příjezdu do Kyjova, malebné vesničky nacházející se kousek od Děčína, nedělo, ale znáte to, říká se přeci - nechval dne před večerem. V tomto případě se snad hodí říci, nechval dne před půlnocí. Ihned po příjezdu totiž malebná vesnička ztratila své české jméno a bylo jí rázem přisouzeno jméno jiného a daleko slavnějšího ukrajinského velkoměsta. Začalo to jako obvykle, znáte to, propukla obvyklá ubytovací horečka. My klidnější jsme zasedli před chatou, která mimochodem připomínala haličské nádražíčko a s klidem z dobře stráveného dne za sebou, jsme se chopili sklenice. V tomto klidu jsme nakonec setrvali jenom já a Lenon. Když se hodinová ručička začala blížit dvanácté propadl jsem ubytovací panice i já. Naštěstí hodný pan majitel, který se držel sklenice stejně intenzivně jako my, nám sehnal krásný domek a ještě v půlnoci nám sjel pro peřinky. Pravda, domeček byl sice krásný, ale měl pár nedostatků: dveře třeba nešly zavřít, ale stačilo ovládnout pár chvatů karate a hned se mršky poddaly, chatička také neměla okno, zato ale disponovala luxusním párem okenic. Jediné, co náš příbytek, ve kterém jsme stejně moc času nestrávili, byla několika setvatová žárovka nad vchodem, podle níž náš nový domov dostal jméno Las Vegas.

Druhý den ráno jsme díky Lenonovým hodinkám vstali o hodinu dříve a tak jsme si chtěli užít ještě pár piv před odchodem. Přivítal nás podivně naložený kuchař a výčepní v jedné osobě. Snažil se na nás neprávem hodit jakési rozmotané toaletní papíry na schodech, ulomené kliky od záchodu a štetku z téhož místa na kapotě svého auta, což okomentoval slovy - "kluci, já vím, že to mám špinavý, ale tu štetku ste mi tam házet nemuseli, já bych si to umyl i bez ní...". Navíc nás proklel několika nadávkami při prosbě o první raní pivo, které nám sice nakonec stejně donesl. A tak dostal novou přezdívku STREJDA PRUDIL, která mu mimochodem sedla, protože klel takřka na všechny a na všechno, co se mu postavilo do cesty před osmou večer. Byl to sice ostřílený borec, který si samotou svého horského příbytku zpestřoval alkoholem, ale i jemu ztuhnul úsměv na rtech, když tahal jeden večer ze sklepa třetí soudek a druhý den mu došel všechnen šampus. Zmohl se jen na ubohé - "todle tady nebylo ani na Silvestra". Někteří členové našeho výletu se rovněž zúčastnili konference RVHP v restauraci Na Tokani, kterou se nám podlý magistr snažil zatajit, když jsme se blížili k místu srazu zmoženi poledním úpalem. O lahvači, který úlisně tam sedící magistr držel v ruce spolu s půlkou melouna pak drze tvrdil, že jsou z pojízdné prodeje, která tudy již nikdy neprojede znovu a která prý s sebou měla i bazén. Tehdy, pravda, musel odhánět ty, kteří se mu pokusili vzít život, ale nakonec se vykoupil.

Tato túra se málem stala osudná pro jednoho člena naší výpravy, který zahrnul z cesty a šel si neplánovaně prohlédnout Pravčickou bránu. Vrátil se sice v devět hodin večer, když se již pan magistr loučil se svobodou za našeho soucitného chlácholení slovy: "užij si aspoň poslední večer, stejně už leží mrtvej pod skalou, my ti budem do krymu nosit lahvoně".

To ale nebylo to poslední, co našeho průvodce čekalo, když se pokoušel ukázat nám jak se leze na Falkštejn, zvedl nohu do převisu tak, že mu praskly kalhoty a on nám nechtěně ukázal vše. Prostor pod hradem, kde jsme stáli poměrně netečně, ještě poznamenání raní kocovinou, se rozbíkal v ten okamžik blesky fotoaparátů a Roman Ferstl se ocitl v pasti, neb nemohl ani nahoru ani dolů a tak musel chtě-nechtě pózovat davu škodolibých bestií.

Jinak naší exkursi navštívilo pár slavných osobností jako: HORST SIEGEL, jehož přítomnost v Sudelech nevyvolala zrovna moc nadšení, AJATOLÁH CHOMEJNÍ, díky němuž si všichni obyvatelé Kyjova zvykli, že se do jejich vesnice nastěhoval muezin a konečně PEPA ZICH, bratr slavného Karla, na kterého bych nerad zapomněl a který tak ošklivě poplival stolec v cukrárně Colou.

Došlo rovněž k přestřelce v Rumburku na náměstí, při které zahynulo dokonce několik členů Los Angeles police departmentu, kteří se pohybovali ulicemi tohoto města, ale kteří byli dopadeni při pokusu schovat se za skleněný roh jednoho obchodu.

Setkali jsme se i s pamětníkem, který na otázku - jak dlouho je již na daném místě, odpověděl, že od převratu, když jsme se ho ptali od kterého, odpověděl, no vod toho ve 45. roce. A mnoho jiných zábavných věcí nás potkalo, ale to by zabralo moooooooooooooc místa. A pro dnešek tedy dobrou noc, milé děti.

Jerzy

*A pro dnešek tedy
dobrou noc, milé děti...*

Vzhledem k tomu, že naše cynická veřejnost již nedlouho po teroristických útocích v USA vymyslela nemalý počet vtipů na toto téma uvádí naše redakce, tento odstrašující příklad

Slovensko má více palíren než počítačů

PODKONICE - Pálení domácí kořalky má na slovenském venkově i dnes, na prahu třetího tisíciletí, silnou a neměnnou tradici. V některých vesnicích se v posledních letech sice rozmáhají i "oficiální" palírny, avšak Slováci si často pálí domácí slivovici a další moky také nelegálně, dokonce i v panelácích. Ještě stále mnoho starostů může říci, že v jejich vsi je více destilačních zařízení než počítačů. Jozefu Kostúrovi jako mistrovi v obecní palírně v Podkonici u Banské Bystrice v sezoně od září do dubna projde rukama denně kolem 2000 litrů ovocného kvasu, z něž si obyvatelé z okolí tak každý den odvázejí kolem 200 litrů 50procentní kořalky. "Na Horehroní je sice několik nelegálních palíren, ale jen tady mám jistotu, že nepřijdu o zrak či játra," říká jeden ze zákazníků. Podkonická palírna je jednou ze čtyř oficiálních v banskobystrickém okrese. Místní obyvatelé ji kdysi postavili v rámci "Akce Z". Po listopadové revoluci ji provozovala jedna banskobystrická likérka. Ta však neodváděla státu daně, tak jak se patřilo, a tak ji před dvěma lety získala obec. "Daňový úřad má teď své jisté, protože kvalitu a množství kořalky na cestě z kádě přes filtr určuje 'berní' baňka," říká Kostúr a dodává, že z každého "absolutního" litru pálenky náleží státu a obci 142 korun. Policisté jsou na nelegální palírny většinou krátkí. O tom, kdo

pálí, se nahlas nemluví, většinou malá zařízení se dají rychle rozebrat a snadno ukrýt. (Lidové noviny 06.02.2001)

Pivo ve školách

Brusel - V některých školách v belgické provincii Limbourg začnou po prázdninách ve školní jídelně čepovat prvňákům pivo. Podle rozhlasové stanice RTBF jednotlivé školy už přistoupily na nabídku organizace Limburští přátelé piva, další se rozmyšlejí. Logika je následující: školáci tloustnou po coca-cole, kazí se jim zuby po fantě a mléko pít nechťejí. Proto se má obnovit výroba "stolního piva" sota s jedním procentem alkoholu. (Super 28.06.2001)

Pivní Moskva

Moskva - Ruskou obdobou bavorského oktoberfestu se má stát pivní festival, který se již potřetí koná v ruské metropoli. Desítky výrobců se při týdenní přehlídce předhánějí při prezentaci své produkce. Moskvané znavení vedrem si u nich vděčně hasí žízeň, přičemž pivo často ještě vylepšují vodkou. (Super 25.07.2001)

CHRÁST 2000

Naše milé pětipéčko se dočkalo dalších svých narozenin, a ty by se přeci nemohly obejít bez nějaké pořádné prasečiny. Aby bylo všem těmto milým, růžovým a voňavým zvířátkům učiněno zadost, jedno jsme si nechali i upéci. Akce s poetickým názvem "ČUNÍK NA ONOM SVĚTĚ" se bohužel nekonala na území za řekou Styx, protože pouze někteří z nás si mohou, vzhledem ke svému věku, pohrávat s myšlenkou b r z k é h o pochlastávání si s Gollem, Pekařem, Adolfem H. a jinými veličinami.

Nicméně dlouhá cesta již za tmy a navíc hlubokým lesem, když se k tomu přidruží stísněný pocit zhasnutého, mlčícího a střízlivého autobusu, asi nebyla nepodobná vyhlídkové jízdě na Cháronově loďce. Když už to vypadalo, že nedojedeme nikam a pár z nás začínalo mít příznaky něčeho, co jsem pracovně nazval syndrom Tychona de Brahe, objevila se chalupa, před níž plál oheň, na němž se pomocí elektromotorku otáčely dvě půlky. Vepřové. Ubytování proběhlo rychle, neboť čas pádil a naše

sosáčky počínaly pociťovat smrtící pocit dehydratace (nebo snad depivatace?). Dvanáctka Lobkowicz sice není to pravé ořechová, ale po sedmi je to člověku stejně jedno. Nevím, jestli má ještě vůbec smysl popisovat standardní průběh zábavy od začátku chlastání do půlnoci, kdy se vlastně nic neděje, protože se v podstatě čeká na to, až měkkí část odpadne. Takže jen ve zkratce: Pívo, žrádlo, nějaký panyje, písničky DJ Mikesky apod. Za zmínku stojí již dlouho nevídaný operní výstup doc. Vlnase, který svou Koniášovku prezentuje tak maximálně dvakrát do roka.

Jak již bylo naznačeno, pivo mělo hodnotu 12°, což mělo ten následek, že ve spojení s panáky rostla "dobrá nálada" velmi rychlým tempem. Další kulturní program byl

tvořen křtěním nových pivních křesťanů, k němuž se dostavil kaplan se zbrusu novou cestovní přílbou. Mimochodem: o čtyři až pět hodin později jsem si kaplana spletl s medvědíím kozichem, co se vždy ve filmech válí před krbem. Tohle sice vypadalo, že tam je předhozen medvěd v celku (soudil jsem tak podle jeho decentního břicha), ale vůbec se to nehýbalo, a ani nevykazovalo sebemenší známky života. "Je to

chcíplej medvěd", znělo resumé pozorování...

S pokračujícím večerem se vkus naší zábavy řítíl někam hluboko pod povrch zemský. Jen se zeptejte, co se stalo jedné slečně z prvního ročníku, když tvrdila, za vydatné pomoci Josého chrápání na vedlejší lavici, že je větší chlap než chlapi. Pak ale okolo sedmé ráno naše sezení začínalo připomínat spíš nelístopný boj mezi bezuzdnou chutí slopat a spánkem. Jen někteří vydrželi... (byli asi dva nebo tři).

Po příjemném ranním probuzení hektolitry česnečky nás čekal tematický výlet do březnického pivovaru - sakra, to je hezkej překlep, to tam nechám, protože přesně tak to tam vypadalo.

Před pár lety se do našich kin dostal americký velkofilm Titanic. Mnoho lidí tehdy zatoužilo projít se vnitřkem zázraku techniky počátku 20. století. Tito mají dvě možnosti: buď pocestují do USA a od oceánské výzkumné institutu si zapůjčí miniponorku Alvin s robotkem Juniorem, ponoří se do hloubky čtyř kilometrů a následně se

nedoplátí, nebo zvolí druhou, finančně dostupnější, ale stoprocentně totožnou, cestu várnou zmíněného pivovaru v Březnici. Po porovnání s fotografiemi strojovny Titaniku, který leží v moři již téměř století, a interiérem pivovaru, jsem došel k závěru, že rozdíly zde nejsou ani ty nejmenší. Možná proto nám pan "průvodce" sděloval, že o pivo Herold je v Americe obrovský zájem a šíleně tam letí. Možná je to ale také tím, že než

americký Budweiser je lepší cokoli, co teče, a to včetně moči psa trpícího t ě ž k o u cukrovkou.

Jediné, co jsme tam shledali zajímavým, bylo počítadlo ze staré komunistické benzinové pumpy napojené na dvě hasičské hadice. "Bud" je to internet, nebo pivovod do Texasu",

zněl názor erudovaného odborníka. Načež José vynuloval ciferník s otázkou: "Na co tahle páka asi je?"

Jediný, kdo si neprošel tímto peklem, byl můj kamarád Vít, který s námi jel poprvé, usnul a zamkli jsme ho v autobusu...

doc. Malý

Haló, haló! Slyšte P PPPPčkaři!

Hlásíme se Vám z Českých Budějovic, z dějiště pátého ročníku bowlingového turnaje. Naši borci z týmu P PPPP se zde utkali v rovném boji s výkvětem bowlingu z celých jižních Čech. Naši hráli ve složení: první exnáčelník P PPPP Tomáš Mikeska, druhý exnáčelník P PPPP František Grunt, Santa Bohumil Pitauer a pokladník P PPPP Jan Šmejkal. Celou výpravu mohutným pokřikem z lavičky povzbuzovala členka Rady P PPPP Petra Malichová.

Po krátké rozcvičce, v která naši zkušeně nedali dopředu znát, jaké síla se v nich skrývá, přistoupilo se k soutěži samotné. Naši prokázali odvahu riskovat i obezřetnost v rozhodování a nechali ve hře srdce. K tomu se navíc ještě objevila četná zranění z předchozího večera tedy otrava pivem Eggenberger u T. Mikesky a F. Grunta, ochromující ospalost u J. Šmejkala. Zdravotní stav byl dobrý pouze u B. Pitauera, který narozdíl od ostatních předchozího den tak děsivě nechlastal.

Tým P PPPP přesto všechno podal svůj maximální výkon a obsadil celkově druhé místo za sebou P PPPP-Pčkaři nechali devět družstev a porazil je jedině tým složený z majitelů a obsluhy dráhy, která pochopitelně trénuje až nezdravě moc a levně. Z našich je třeba zvláště vyzdvihnout famózní oporu družstva P PPPP F.

Grunta, kterého jen několik kuželek dělilo od možnosti porážet nejlepší borce, dále T. Mikesku, kterého po celou dobu provázela smůla stejně jako B. Pitauera. Oba dva však v pro tým naházeli podstatný počet bodů. Bez povšimnutí by nemělo zůstat ani skóre nejméně zkušeného závodníka J. Šmejkala (byla to jeho první soutěž a hrál bowling teprve po čtvrté v životě). Kdyby se započítávala do hodnocení jednotlivců i úvodní kola na rozcvičenou, obsadil by tento závodník spolehlivě poslední příčku neboť při rozcvičce se trefil jen jednou a sejmul 9 kuželek, pak ale ustálil svoji formu na uspokojivější úrovni a tým nepoškodil.

Celkově tedy tým P PPPP obsadil skvělé druhé místo a vyhrál pohár, který bude k vidění na další schůzi P PPPP. Diplom a výsledky budou zveřejněny na nástěnce P PPPP na KDDD.

Metání koulí zdar!

Šmejkl!

PIVNÍ POHÁR HORSTA SIEGLA 2001 aneb REPORÁŽ PSANÁ VE VOPICI

Když před několika lety uspořádal Roman Ferstl svůj poslední Memorál jater Romana Ferstla, začalo se proslýchat, že se brzy najde nástupce, ale místo toho nastalo ticho po pěšině. Teprve až nyní na úsvitu 3.

tisíciletí se objevila akce, která na dnes již legendární Memoriál volně navazuje, a to v podobě Pivního poháru Horsta Siegla. Přestože zpočátku nikdo, včetně pořadatelů, netušil, co se z této akce vyklube, lze dnes již s jistotou říci, že jde o záležitost téměř multimediální.

Nejprve přislíbil účast kde kdo, ale nakonec se na startu závodní trati objevili převážně ostřílení matadoři Romanových memoriálů, nebo takové nadějně talenty jako jsou Jerzy, Luďa Valchář či Roman Čornej. Hlavně Jerzy se již od dubna neustále vyptával, jestli uvidí samotného Horsta Siegla. Nepřestal se vyptávat ani po sdělení, že součástí poháru je návštěva fotbalového utkání FC Marila Příbram vs. FC Viktoria Plzeň. Tím je vlastně i řečeno, kde se první ročník poháru konal, ano byla to má rodná radioaktivní Příbram.

Ihned na startu 5.5. 2001 se o zápletku téměř detektivní postaral již výše zmíněný Jerzy, který ještě zastřízlivě vytratil svou peněženku v autobusu Praha - Rožmitál pod Třemšínem, kterým se závodníci přepravovali na start. Ještě, že jsou vynalezeny mobilní telefony a že Očíz má tak dobré srdce a zavolal domů do Rožmitálu, kde se záchranné komando v podobě jeho bratra vydalo na nebezpečnou misi a peněženku objevilo a dokonce i s celým obsahem uvnitř. Tato událost víceméně předznamenala vývoj věcí příštích. Po celkem slušném startu, nastaly komplikace zhruba v první třetině závodu, kdy jsem poněkud podcenil handicap z probdělé

předešlé noci a v restauraci Sport bar se mi neudělalo dobře. Tento malý kolaps donutil Romana Ferstla k úvahám o tom, zda závod dokončím, ale i přesto, že jsem si jedno pívko odložil před Sport barem na chodník pro horší časy, jsem pokračoval v závodu. V následující restauraci U Pletánek jsme dokonce v tamním výčepákově odhalili skrytého fanouška našeho poháru (Tímto děkuji R. Ferstlovi za vychytralou lest, kterou donutil přiznat pingla, že zná i závodnický pozdrav). Bohužel v následující hodinách došlo k rozpadu pelotonu, a to nikoli pod vlivem alkoholu, nýbrž pod vlivem národního sportu - hokeje. Zatímco většina závodníků v Jihočeské restauraci rovnoměrně dělila svou aktivitu mezi sledování hokeje a hraní stolního fotbalu (jak je vidět, bylo během závodu četné sportovní využití), vyrazil jsem s antisportovcem Jerzym k dalšímu kontrolnímu bodu hospodě Na Marjance, kde jsem ho donutil sledovat hokej. Po skončení sportovního přenosu za námi na Marjálu (čti do hospody, nikoli na jointa) dorazili zbylí účastníci poháru, ale přesto se nám nepodařilo již peloton udržet pohromadě. Všichni závodníci se sešli až v hostinci Na Chmelnici, kde se nám podařilo na celý večer hlučně obsadit salónek a po čase i přilehlý bowling. Vzhledem k tomu, že místní spolumajitel a číšník v jedné osobě slavil narozeniny (Svát'o, ještě jednou blahoželáme!) a mezi závodnický nápoj pivo (což byla mimochodem 12 Budvar, 10 nevedou, Chmelnice je totiž slušná hospoda) se nám poněkud přimíchalo několik

panáků, takže většině závodníků začalo dění upadat do oparu sportovní únavy (čti opilosti). Jelikož tento handicap částečně postihl i mne, mohu vám pouze s jistotou sdělit, že se podařilo kaplana 5P Majkla Řezáče vysvětit na arcikaplana, byť po notně zdlouhavé přípravě. Po vyplnění Chmelnice jsme zaútočili na rockový Simply club. Kde se o

pokoutně kontaktovat členy jeho týlové jednotky, kterými se nedobrovolně stali : Roman a Lenka Čornejovi a Luďek Valchář.

Nedělní ráno odstartovalo druhou kulturně-sportovní (nebo obráceně, jak kdo chce) část poháru, po kulturní části, jenž obsahovala hromadné sledování snímku Monty Pythonův smysl života, dalšího pokračování os-

společenské dění staral především Roman Ferstl, který nikdy nezapomíná šířit pedagogickou osvětu mezi venkovskou mládeží. Po definitivním rozpadu pelotonu a ukončení první části poháru, kdy většina borců zamířila k mojí rezidenci, aby se usalašili, což bylo kolem třetí hodiny ranní, podnikl tento pedagog tělem i duší na vlastní pěst průzkumnou cestu do obce Jince. Bohužel na tuto misi bylo samotným průzkumníkem uvaleno těžké informační embargo, takže případní zájemci o detaily musí

udů lékařů ze Špitálo perifério (Nemocnice na kraji města) a napínavého pátrání hrdiny našeho dětství majora Zemana po tragédii rodiny Brůnů v díle Studna, přišlo druhé intermezzo na Chmelnici, odkud se závodníci vydali na fotbalové utkání výše zmíněných fotbalových klubů Marila Příbram a Viktoria Plzeň, aby podpořili svou účastí patrona poháru samotného Horsta Siegla. Nevím už, kdo dostal ten skvělý nápad pořídit si po utkání společné foto s Horstem a myslím, že všichni jsou mu za tento

nápad vděční, rovněž bych rád jménem všech zúčastněných poděkoval Lence, která nám v nelehké finanční situaci vyšla vstříc a zapůjčila příslušný obnos na pořízení filmu. Během cesty na stadión došlo k menšímu střetu mezi Majklem a všemi šesti fanoušky Viktory Plzeň, kteří do Příbrami přijeli. Před samotným zápasem se podařilo, díky Očízově rodině, opětovné setkání Jerzyho se svou šrajtoflí i penězi. Během utkání se nám podařilo naším pohárovým pozdravem nakazit část publika a jak jsme později zjistili i samotné hráče Příbrami. Když se v druhém poločase podařilo Horstovi Sieglovi zvýšit na 3:1, zdálo se že náš závod je zdárně zakončen, pravda Luďa, který marně stál frontu na popcorn, ten gól neviděl a dodnes jej to mrzí. Skeptik Očíz se nás neustále snažil zbavovat naděje na společné foto s Horstem a skutečně se mu podařilo část z nás nakazit. Jenže pod vlivem silných osobností jako jsem já, Roman Čornej, Roman Ferstl a Majkl Řezáč jsme vytrvali a po dlouhém čekání jsme se slavného fotbalisty dočkali a ukořistili nejen pár podpisů, ale i společné foto. Samotný Horst, když uviděl své jméno na závodnických playlistech, byl dojat.

Po třetím intermezzu na Chmelnici, odkud už štamgasti prchali v houfech, jen co nás uviděli, se pražská sekce závodníků vydala zpět do hlavního města. V autobusu se o zábavu staral, jako již tradičně, Jerzy, ale to už je jiný příběh.

Horst Siegl!
Váš Cynik

Byltén™ Předsednictva První Pražské Pedagogické Pivní Peruti vydává PPPPP. Redakční rada: J. Tilsch, R. Čornej, P. Adamovič, T. Mikeska a další členové Předsednictva. Vychází čtvrtletně v nákladu 60 ks. Nevyžádané příspěvky se nevracejí.

Sídlo: Poberova 4, Praha 4, Braník, tel.: 472 86 38. Grafická úprava: Jan Tilsch. Tisk: Bohumil . Foto: kolektiv autorů a majitelů fot'áků.

Vybrali jsme pro vás

Z OPERNÍCH NOVIN

Z darů naší země

Společnost Opavia proslulá na domácích trzích výrobou sladkostí všeho druhu i ceny se rozhodla opět rozšířit sortiment nabízeného zboží o dva produkty zaměřené na zahraniční trhy EU. Názvy jednotlivých výrobků byly speciálně vybírány experty z mnoha oborů s ohledem na národní zvyklosti cílového zákazníka.

Hlavními odběrateli by se měly stát Francie, kam hodlá naše společnost proniknout s výrobkem zvaným *l'Oralky* a SRN, kde se již přes týden úspěšně prodává desert s názvem *eSeSíčka*.

Dárek pro vaše nejbližší

Naše firmy zabývající se výrobou erotických pomůcek se rozhodly zavést na trh nový sportovně laděný výrobek představený veřejnosti pod názvem *Erotoped*.

Švorcová comes back

Ve snaze obnovit zájem o kdysi vysílaný seriál *Žena za pultem* se jeho režisér ve spolupráci se stávajícím vedením KSČM rozhodl strhnout jeho dřívější image změnou názvu na *Pult fiction*.

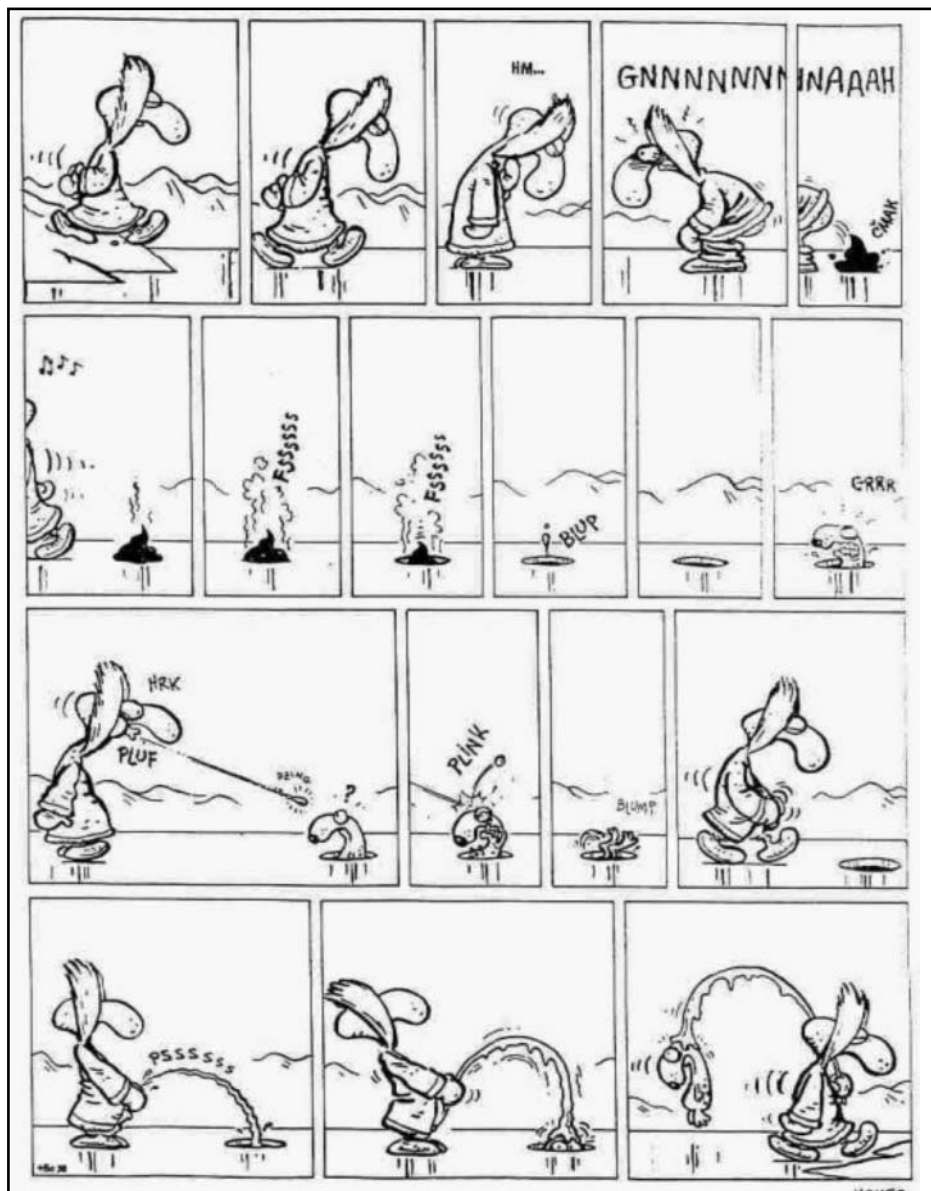
Pro mladé astronomy

Ve spolupráci s iránským konzulátem znovu na obrazovkách ČT objeví oblíbený populárně vědecký seriál moderovaný známým astronomem Jiřím Grygarem. Na přání sponzorující strany bude pořad vysílán pod názvem *"Okna vesmíru doKorán"*.

I Švédí mají své dny

Božkovská likérka se rozhodla proniknout na trhy severských zemí se svým staronovým výrobkem, jež bude uveden do tamní distribuční sítě pod názvem *Fernet Stockholm*.

SVÉRÁZNÝ RYBOLOV
Obrazová reportáž ze života na Sibiři.

Pravidla pokojového golfu.

1. Každý hráč musí být vybaven svým vlastním vybavením - většinou jednou holí a dvěmi koulemi.
2. Hra na hřišti musí být povolena vlastníkem jamky.
3. Na rozdíl od normálního golfu, cílem je dostat hůl do jamky a koule udržet mimo.
4. Pro nejlepší hru, hůl by měla být co nejpevnější. Vlastníkům hřiště je povoleno zjistit pevnost hole před začátkem hry.
5. Vlastníkům hřiště se vyhrazuje právo určit rozměr hole tak, aby nedošlo k poškození jamky.
6. Myšlenkou hry je udělat co nejvíce úderů do té doby, než je majitel hřiště spokojen. Nesplnění tohoto požadavku by mohlo vést k tomu, že majitel hřiště vám pro příště odmítne hru.
7. Je považováno za špatné, pokud se snažíte hrát hned po příjezdu na hřiště. Zkušený hráč si obvykle vyhradí určitý čas na vyjádření obdivu nad celým hřištěm, především nad pěkně formovanými překážkami.
8. Hráči se upozorňují, že zmínka o jiném hřišti, na kterém hráli, nebo na kterém v současné době hrávají, majiteli hřiště, není příliš vhodná. Rozzuření majitelé hřiště často poničí nákladné a nenahraditelné vybavení hráče.
9. Hráčům se doporučuje aby s sebou měli pro každý případ pláštěnku.
10. Hráči by se měli předem ujistit, že jejich zápas byl přesně načasován, hlavně jestli se začíná hra na novém hřišti. Předešlí hráči bývají poněkud neracionální, pokud zjistí, že někdo jiný hrál na hřišti, které oni sami považují za soukromé.
11. Hráči by neměli předpokládat, že hřiště je pokaždé připraveno ke hře. Někteří hráči by mohli být uvedeni do rozpaků zjištěním, že hřiště je dočasně mimo provoz. Hráčům se doporučuje, aby byli v této situaci extrémně taktičtí. Zkušenější hráči si v tomto případě najdou náhradní metody hry.
12. Hráči jsou nabádáni k tomu, aby získali povolení majitele hřiště dříve, než se pokusí o zadní devítku.
13. Pomalá hra je doporučována, ačkoli hráči by měli být připraveni na změnu tempa na požádání majitele hřiště.
14. Výjimečných výsledků ve hře se dá dosáhnout opakovanou hrou na stejnou jamku za zápas

THE FARMER SUTRA

